Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XVI. — Wydany i rozesłany dnia 9 kwietnia 1872.

40.

Ustawa z dnia 1 kwietnia 1872,

o sprawowaniu karności służbowej nad adwokatami i kandydatami adwokackimi.

W wykonaniu §. 33 ustawy adwokackiej z dnia 6 lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 96, widzę się spowodowanym zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa wydać następujący statut porządkowo-karny dla adwokatów i kandydatów adwokackich i rozporządzić co następuje:

Artykuł 1.

Od dnia ogłoszenia ustawy niniejszej postępowanie porządkowo karne z adwokatami i kandydatami adwokackimi odbywać się ma tylko według załączonego statutu porządkowo-karnego.

Według tegoż postąpić należy także z temi przypadkami porządkowo-karnemi, które już są w toku.

Artykuł 2.

Wszystkie istniejące ustawy i rozporządzenia, tyczące się przedmiotów, niniejszym statutem porządkowo-karnym uregulowanych, w szczególności zaś odnośne postanowienia ordynacyi sądowych, jakoteż ustaw i rozporządzeń, do tychże później wydanych, tudzież postanowienia tymczasowej ustawy adwokackiej z dnia 16 sierpnia 1849, Dz. u. p. Nr. 364, wychodzą z mocy obowiązującej.

Artykuł 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi sprawiedliwości.

Buda, dnia 1 kwietnia 1872.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Glaser** r. w.

Statut porządkowo-karny,

dla

adwokatów i kandydatów adwokackich.

Rozdział pierwszy.

O nadzorze nad adwokatami.

§. 1. Nadzór nad adwokatami, w listę adwokatów wpisanymi, wykonywa w pierwszym rzędzie wydział właściwej izby adwokackiej.

Prawo najwyższego nadzoru służy ministrowi sprawiedliwości.

§. 2. Adwokat ulega postępowaniu porządkowo-karnemu ze strony właściwej rady porządkowo-karnej wtedy, jeżeli obowiązkom swojego powołania uchybia, lub jeżeli postępowaniem swojem, w obrębie swego powołania, lub po za obrębem tegoż, honorowi albo powadze swojego stanu uwłacza.

§. 3. Postanowienia, zawarte w niniejszym statucie porządkowo-karnym dla adwokatów, stosują się analogicznie i do kandydatów adwokackich, w listę izby wpisanych.

§. 4. Postępowaniu według przepisów ustawy niniejszej podpada także ten, kto pomimo zachodzącej przeszkody uzyskał podstępem, że go wciągnięto w listę adwokatów lub kandydatów adwokackich.

Rozdział drugi.

O radzie porządkowo-karnej.

§. 5. Zwyczajnie powinna być ustanowiona osobna rada porządkowo-karna dla okręgu każdej izby adwokackiej, w siedzibie tejże.

Takowa składa się, licząc i prezesa, jeżeli w listę izby jest wpisanych mniej niż 50 adwokatów, z siedmiu członków; jeżeli adwokatów jest 50 lub więcej, atoli nie więcej niż 100, z dziewięciu członków; jeżeli zaś jest ich więcej niż 100, z 15 członków; tudzież z czterech zastępców, jeżeli zaś członków jest 15, z sześciu zastępców.

Przy radzie porządkowo-karnej funkcyonuje prokurator izby z jednym zastępcą, a jeżeli zakres czynności jest większy, z dwoma zastępcami.

§. 6. Na zgodny wniosek izb adwokackich sąsiednich okręgów, a w okręgu tegoż samego sądu krajowego wyższego znajdujących się, minister sprawiedliwości może rozporządzić, aby izby tych okręgów ustanowiły spólną radę porządkowo-karną w siedzibie jednej lub drugiej izby.

Minister sprawiedliwości po zniesieniu się z interesowanemi izbami może wydać to rozporządzenie także bez takowego zgodnego wniosku, jeżeli jedna z tych izb liczy mniej niż 25 członków.

Jeżeli zaś izba, mniej niż 25 członków licząca, odmówi udziału w ustanowieniu spólnej rady porządkowo-karnej; minister sprawiedliwości może onejże sprawy porządkowo-karne poruczyć stale radzie porządkowo-karnej drugiej izby.

Jeżeli jest ustanowiona spólna rada porządkowo-karna; natenczas kwoty, jakiemi te izby do pokrycia kosztów rady porządkowo-karnej przyczyniać się mają, oznaczone będą w stosunku ilości adwokatów, do każdej z tych izb należących; wyjąwszy gdyby między izbami co innego było umówionem.

§. 7. Prezesa rady porządkowo karnej, jej członków i onychże zastępców, tudzież prokuratorów i onychże zastępców, wybiera walne zgromadzenie adwokatów; a jeżeli ma być ustanowiona rada porządkowo-karna spólna (§. 6), spólne walne zgromadzenie izb interesowanych, na lat trzy, w takim samym sposobie, jak wydział (§. 24 ustawy adwokackiej).

Prezes i członkowie wydziału mogą także być wybrani do rady porządkowo-karnej jak nie mniej na posady prokuratora i onegoż zastępców.

O wyniku wyboru należy zawiadomić zawsze sąd krajowy wyższy, sąd najwyższy i ministra sprawiedliwości.

Zastępcy wchodzą na miejsce członków w takim porządku, w jakim zostali wybrani i tylko wtedy, gdy ci nie mogą brać udziału lub są wyłączeni.

Zastępcy prokuratora wchodzą na jego miejsce tylko w przypadku onegoż nieobecności.

Ilu członków rady porządkowo-karnej po upływie pierwszego i drugiego roku ma przez wylosowanie wystąpić i zapomocą nowych wyborów być zastąpionymi, oznaczy porządek czynności.

Prezes i prokurator nie podpadają losowaniu.

§. 8. Każdy członek izby adwokackiej obowiązany jest przyjąć wybór do rady porządkowo-karnej lub na prokuratora; atoli po upływie czasu urzędowania może go nie przyjąć na drugi okres wyborczy.

Prezes i członkowie wydziału izby mogą nie przyjąć wyboru do spólnej rady porządkowo-karnej, jeżeli siedziba rady porządkowo-karnej nie jest w tem samem miejscu, co siedziba tejże izby.

Czy nieprzyjęcie z innych pobudek jest dopuszczalne, o tem w każdym szczególnym przypadku rozstrzyga stanowczo walne zgromadzenie izby adwokackiej.

Ktoby odmawiał przyjęcia wyboru lub dalszego sprawowania urzędu, chociażby walne zgromadzenie izby pobudkę nieprzyjęcia wyboru za niedostateczną uznało; tego izba skaże na grzywnę, od dwudziestu do stu złotych, do kasy izby wpłynąć mającą, tudzież na utratę prawa wyboru i wybieralności do izby adwokackiej na pewien czas, którego trwanie natychmiast oznaczyć należy.

Przeciwko tym wyrokom izby nie ma prawnego środka.

§. 9. W siedzibie rady porządkowo-karnej, oprócz onejże prezesa, przynajmniej połowa członków i zastępców mieszkać powinna.

Prokurator i zastępcy prokuratora mogą być wybrani tylko z grona adwokatów w siedzibie rady porządkowo-karnej zamieszkałych.

§. 10. Członkowie rady porządkowo-karnej i prokuratorowie sprawują swoje urzędy bezpłatnie.

O ile wydatki w gotowiźnie a w szczególności koszta podróży w wykonywaniu urzędu przedsiębranych, z kasy izby wynagrodzone być mają, oznaczy porządek czynności.

§. 11. Członkowie rady porządkowo-karnej i onychże zastępcy, tudzież prokuratorowie i zastępcy prokuratorów, przeciwko którym toczy sie śledztwo albo rozprawa z powodu popełnionego przestępstwa porządkowo-karnego albo z powodu naruszenia powszechnej ustawy karnej, nie mogą wykonywać funkcyi swoich przy radzie porządkowo-karanej aż do ukończenia sprawy.

Jeżeli przez radę porządkowo-karną albo sąd karny będą skazani na karę; urząd ich honorowy gaśnie, jak tylko wyrok mocy prawa nabędzie; mogą atoli być wybranymi ponownie.

§. 12. Kary porządkowo-karne są:

a) Nagana piśmienna;

b) grzywna aż do kwoty trzystu złotych, wpływająca do funduszu ubogich tej gminy, w której obwiniony mieszka;

c) zawieszenie w wykonywaniu adwokatury, atoli nie na dłużej jak na rok jeden. Kandydaci adwokaccy mogą być skazani w miejsce tej kary na przedłużenie czasu praktyki. atoli najdłużej o rok jeden, albo na utratę prawa zastępstwa na pewien czas;

d) wykreślenie z listy.

Która z tych kar ma być wymierzoną osądzić należy podług wielkości winy i szkód z onej wynikłych.

§. 13. Na wykreślenie z listy adwokat ma być skazany w szczególności wtedy:

a) jeżeli pomimo zachodzącej przeszkody prawnej uzyskał podstępem wciągnięcie w listę, lub

b) jeżeli będąc zawieszonym w wykonywaniu adwokatury przez właściwą radę porządkowo-karną, onę podczas zawieszenia wykonywał.

§. 14. Jeżeli adwokat został wykreślony z listy w skutku wyroku sądu karnego, nie może być wciągniętym w listę dopóty, dopóki trwa jego prawna niezdatność do uzyskania adwokatury, albo dopóki trwa wykreślenie, przez radę porządkowo-karną, na zasadzie §. 20 ustawy niniejszej, wyrzeczone.

Jeżeli wykreślenie z listy było wyrzeczone z innej przyczyny, albo jeżeli kandydat adwokacki w skutku orzeczenia porządkowo-karnego z listy kandydatów adwokackich wykreślony został; nowe wciągnięcie w listę nie może nastąpić przed upływem lat trzech, licząc od dnia wykreślenia.

§. 15. Adwokatom lub kandydatom adwokackim, z listy wykreślonym, do których stósuje się §. 14 ustawy niniejszej, każda izba nawet po upływie czasu tam wyznaczonego, może odmówić wciągnięcia z powodu niezasługiwania na zaufanie. Izba, z której list wykreślenie nastąpiło, może wyrzec odmowę nawet wtedy, gdy poprzednio uzyskanem było wciągnięcie w listę innej izby.

Jeżeli adwokat lub kandydat adwokacki widzi się przez odmowę taką uciążonym, może odwołać się do stanowczej decyzyi sądu najwyższego.

§. 16. Jeżeli rada porządkowo-karna mniema, że przestępstwo porządkowo-karne, na adwokacie ciężące, powinno być ukarane według powszechnej ustawy karnej, winna uczynić doniesienie do właściwego sądu karnego.

Dopóki przeciwko adwokatowi toczy się śledztwo w sądzie karnym, postępowanie porządkowo-karne z powodu tego samego uczynku miejsca mieć nie może.

§. 17. Jeżeli przeciwko adwokatowi lub kandydatowi adwokackiemu zarządzone jest śledztwo w sądzie karnym, lub areszt śledczy, rada porządkowo-karna ma prawo w przypadkach naglących uchwalić w każdym czasie podczas śledztwa środki ostrożności, które mogą rozciągać się na zawieszenie w wykonywaniu adwokatury lub na odebranie prawa zastępstwa. O uchwale takiej zawiadomić należy niezwłocznie wydział izby adwokackiej, obwinionego i prokuratora izby.

§. 18. O zarządzeniu śledztwa lub aresztu śledczego przeciwko adwokatowi lub kandydatowi adwokackiemu sądy karne obowiązane są zawiadomić zawsze właściwą radę porządkowo-karną, i udzielić onej odpis załatwienia końcowego, jakie zapadło po przepro-

wadzeniu śledztwa. Na żądanie winny także dozwolić tejże przejrzenia aktów do poinformowania się potrzebnych.

§. 19. Jeżeli sąd karny skaże adwokata na karę, która w myśl ustawy pociąga za sobą utratę adwokatury: natenczas, jak tylko wyrok stanie się prawomocnym, rada porządkowo-karna orzecze bez dalszej rozprawy wykreślenie winnego adwokata z listy, w innych zaś przypadkach postąpi według §. 29.

§. 20. Jeżeli w takim przypadku, gdy prawna niezdatność do odzyskania adwokatury z końcem kary ustaje, rada porządkowo-karna uznaje, że wykreślenie z listy (§. 19) trwać powinno jeszcze i po odbyciu kary, przez czas, który atoli nie może wynosić więcej niż trzy lata, licząc od końca kary; winna zarządzić w tym względzie rozprawę porządkowo-karną.

§. 21. Prawo sądów utrzymywania porządku podczas rozpraw sądowych zostaje nienaruszone. Prawo wymierzania kar pieniężnych, oparte na istniejących ustawach o postępowaniu cywilnem i karnem, może być wykonywane także przeciwko adwokatom (§. 33 ustawy adwokackiej).

§. 22. Porządek czynności rady porządkowo-karnej ustanawia izba adwokacka i przedkłada go ministrowi sprawiedliwości do zatwierdzenia.

Rozdział trzeci.

O postępowaniu porządkowo-karnem.

§. 23. Rada porządkowo-karna działa z urzędu, jak tylko na podstawie własnego postrzeżenia, doniesienia lub skargi, o przestępstwie porządkowo-karnem adwokata, lub kandydata adwokackiego (§§. 2 i 3) poweźmie wiadomość.

Wydaje uchwały po wysłuchaniu prokuratora izby.

§. 24. Prokurator izby jest powołany bronić przed radą porządkowo-karną honoru i powagi stanu adwokackiego i niedopełnionego obowiązku adwokata, ścigając z urzędu albo na polecenie wydziału izby adwokackiej uczynki, na ukaranie w drodze porządkowo-karnej zasługujące.

Obowiązanym jest zawiadamiać radę porządkowo-karną o wszelkich uczynkach tego rodzaju, jak tylko na podstawie doniesienia lub własnego postrzeżenia o nich się dowie, i uczestniczyć w śledztwie i rozprawie stawianiem wniosków, wyniesieniem i popieraniem skargi i wszelkiem innem działaniem, ustawie niniejszej odpowiadającem.

Może w każdym czasie rozpoznawać stan toczących się śledztw, przeglądając akta i żądać udzielania sobie onych, byle tym sposobem postępowanie porządkowo-karne nie było wstrzymane.

Jeżeli spostrzeże odwłokę lub uchybienia przepisom, winien o zaradzenie starać się u rady porządkowo-karnej, a jeżeli uchybienia ciężą na organie sądowym, u sądu krajowego wyższego.

§. 25. Ażeby uchwała rady porządkowo-karnej była ważną, potrzeba do jej powzięcia obecności prezesa lub jego zastępcy i przynajmniej czterech członków rady porządkowo-karnej.

Atoli, jeżeli rada porządkowo-karna składa się z dziewięciu członków; natenczas przy rozprawie ustnej i przy wydawaniu wyroku, oprócz prezesa lub jego zastępcy, przynajmniej sześciu, jeżeli zaś składa się z 15 członków, przynajmniej 10 członków obecnych być powinno.

Uchwały rady porządkowo-karnej zapadają bezwzględną większością głosów.

Przewodniczący nie głosuje; atoli jeżeli głosy członków podzielą się równo, daje przewagę temu zdaniu, do którego się przyłączy.

§. 26. Do sprawowania karności służbowej jest właściwą rada porządkowo-karna tej izby adwokackiej, w której listę adwokatów lub kandydatów obwiniony w czasie uczynionego doniesienia jest wpisany.

Jeżeli pomiędzy radami porządkowo-karnemi dwóch izb powstanie spór o właściwość, takowy rozstrzyga ten sąd krajowy wyższy, w którego okręgu izby mają siedzibę; jeżeli zaś każda z tych izb znajduje się w okręgu innego sądu krajowego wyższego, i właściwe sądy krajowe wyższe zgodzić się nie mogą, rozstrzyga sąd najwyższy.

§. 27. Z powodu stronniczości rady porządkowo-karnej jednej izby, lub dla innych ważnych powodów, przeprowadzenie śledztwa porządkowo-karnego i rozprawy może być poruczone na wniosek obwinionego lub prokuratora izby, radzie porządkowo-karnej innej izby.

O wniosku takim rozstrzyga sąd krajowy wyższy, w którego okręgu znajduje się siedziba rady porządkowo-karnej śledztwo prowadzącej, jeżeli ma nastąpić przeniesienie do rady porządkowo-karnej, znajdującej się w tym samym okręgu.

We wszystkich innych przypadkach rozstrzyga sąd najwyższy.

§. 28. Członkowie rady porządkowo-karnej, którzy

a) przez przestępstwo porządkowo-karne sami ponieśli szkodę, albo

b) z poszkodowanym w związku małżeńskim zostają, przez niego obrońcami sądowymi są ustanowieni, albo są uprawnieni występować w jego imieniu jako zastępcy prawni, lub

c) z obwinionym lub poszkodowanym są w prostej linii spokrewnieni, spowinowaceni lub przez przysposobienie połączeni, albo w linii pobocznej aż do czwartego stopnia spokrewnieni, lub do drugiego stopnia spowinowaceni, wykluczeni są od uczestnictwa w postępowaniu porządkowo-karnem.

Od uczestnictwa w orzekaniu jest także wykluczonym ten członek, który był postanowiony komisarzem śledczym (§. 31).

§. 29. W razie zachodzących obwinień przeciwko adwokatowi rada porządkowo-karna, po wysłuchaniu prokuratora i ustanowionego referenta, jeżeli potrzeba, po przeprowadzeniu dochodzenia przygotowawczego, orzeka za pomocą uchwały, czy jest podstawa do postępowania porządkowo-karnego przeciwko obwinionemu.

O uchwale, że jest podstawa do postępowania porządkowo-karnego zawiadomić należy obwinionego i prokuratora izby. Przeciwko tej uchwale nie ma środka prawnego.

Jeżeli rada porządkowo-karna uchwali, że nie ma podstawy do postępowania porządkowo-karnego, natenczas oprócz obwinionego i prokuratora izby należy o tem zawiadomić także nadprokuratora państwa i tego, który podał skargę. Nadto odpis tej uchwały udzielić należy wydziałowi izby adwokackiej.

§. 30. Jeżeli uchwalono, że jest podstawa do postępowania porządkowo-karnego przeciwko obwinionemu, zarządzić należy rozprawę ustną przed radą porządkowo-karną.

§. 31. Jeżeli do przygotowania rozprawy ustnej potrzebne są dochodzenia, do poczynienia tychże należy zamianować jednego z członków rady porządkowo-karnej komisarzem śledczym, który w tej mierze winien działać w porozumieniu z prokuratorem.

W tym celu komisarz śledczy może obwinionego ustnie lub pisemnie przesłuchać, co potrzeba, naocznie obejrzeć, tudzież świadków i biegłych wysłuchać.

O przedsięwzięcie przesłuchań lub innych dochodzeń może upraszać także sądy właściwe, a te winny zadość uczynić jego prośbie.

§. 32. Adwokaci i kandydaci adwokaccy, w listę izby wpisani, obowiązani są do dawania świadectwa i opinii przed radą porządkowo-karną lub jej komisarzem śledczym. Inne osoby nie mogą być do tego zmuszone.

Przesłuchiwać świadków lub biegłych pod przysięgą mogą jedynie tylko sądy właściwe.

§. 33. Po ukończeniu dochodzenia należy przedłożyć akta radzie porządkowo-karnej.

Dzień i godzinę rozprawy ustnej, na którą wezwać należy obwinionego, oznajmując mu oraz okoliczności obwinienia, wyznacza prezes; on zarządza zawiadomienie prokuratora izby, zawezwanie świadków, tudzież czyni inne kroki do odbycia rozprawy ustnej potrzebne.

Aż do dnia rozprawy ustnej obwinionemu i prokuratorowi wolno jest przeglądać akta. Mają oni prawo żądać uzupełnienia postępowania. Obwiniony może także żądać stawienia świadków do ócz.

Zażalenia przeciwko niedozwoleniu na żądania w powyższym ustępie wzmiankowane, jakoteż przeciwko niedozwoleniu odroczenia rozprawy ustnej nie mają skutku wstrzymującego i tylko z odwołaniem się przeciwko orzeczeniu połączone być mogą.

§. 34. Posiedzenie na którem odbywa się rozprawa ustna, nie jest publiczne; atoli mają wstęp wolny trzej mężowie zaufania ze strony obwinionego a za jego przyzwoleniem oraz wszyscy członkowie izby adwokackiej.

Przy naradzie i głosowaniu rady porządkowo-karnej osoby te, jakoteż prokurator, obwiniony i onego obrońca obecni być nie mogą.

§. 35. Aż do zaczęcia rozprawy obwinionemu służy prawo wyłączenia od uczestnictwa w rozprawie dwóch członków rady porządkowo-karnej, bez podania powodów.

§. 36. Obwiniony ma prawo używania obrońcy przy rozprawie, bez różnicy czy staje osobiście czy nie.

Atoli rada porządkowo-karna może w każdym czasie wezwać obwinionego, aby się stawił osobiście, nawet z tem dołożeniem, że zastępca nie będzie przypuszczonym za niestawającego.

§. 37. Rozprawa zaczyna się od przedstawienia przez referenta stanu sprawy. Następuje potem przesłuchanie obwinionego i wezwanych świadków, odczytanie potrzebnych wywodów słownych i innych dokumentów, wysłuchanie prokuratora i jego wniosków.

Ostatni zabierają głos obwiniony i jego obrońca w porządku na jaki się pomiędzy sobą zgodzą.

Jeżeli rada porządkowo-karna uzna konieczność dalszych dochodzeń lub zebrania dalszych dowodów, winna poczynić stósowne kroki a w razie potrzeby zarządzić drugie posiedzenie w celu zebrania dowodów i dla odbycia dalszego ciągu rozprawy ustnej.

§. 38. Przy wydawaniu orzeczenia swego rada porządkowo-karna winna mieć wzgląd tylko na to, co zaszło w rozprawie ustnej i wyrokuje podług swego wolnego przekonania, jakiego nabierze przez sumienne zbadanie wszystkich środków dowodowych, za i przeciw. przytoczonych.

§. 39. Orzeczenie powinno uznawać obwinionego winnym lub niewinnym przestępstwa porządkowo-karnego które mu przypisywano.

W orzeczeniu kary należy podać wyraźnie, czy adwokat został uznany winnym naruszenia obowiązków swego powołania, czy postępku uwłaczającego honorowi lub powadze swego stanu, czyli też w obu względach.

Orzeczenie takie powinno jeszcze zawierać wyrok co do kary porządkowej i co do zwrotu kosztów postępowania porządkowo-karnego.

§. 40. Orzeczenie ma być natychmiast ogłoszone i wraz z motywami najpóźniej w przeciągu ośmiu dni doręczone adwokatowi do odpowiedzialności pociągniętemu, prokuratorowi izby adwokackiej i nadprokuratorowi sądu krajowego wyższego, w którego okręgu leży izba adwokacka. Nadto wydziałowi izby, do której obwiniony należy, będzie przesłany odpis.

Temu, kto mniema się być pokrzywdzonym w swoich prawach przez czyn obwinionego, wydać należy na żądanie odpis orzeczenia wraz z motywami.

§. 41. Koszta postępowania porządkowo-karnego w pierwszej instancyi opędza tymczasowo izba adwokacka, koszta zaś postępowania w drugiej instancyi, państwo.

Koszta zwraca skazany; takowe wymierzają się z odpowiedniem zastósowaniem przepisów postępowania sądowo-karnego.

Wyjąwszy przypadek skazania, jakoteż w przypadku niemożności ściągnięcia, kto na koszta zaliczył, ten także ostatecznie takowe ponosi. Jeżeli zaś przeciwko adwokatowi, nie należącemu do izby, siedzibę tam gdzie rada porządkowo-karna mającej, działała rada porządkowo-karna spólna lub wydelegowana (§§. 6 i 27), izbie tej zwraca koszta owa izba, w której listę adwokat jest wpisany.

§. 42. Jeden z członków rady porządkowo-karnej spisuje protokół rozprawy ustnej, zawierający nazwiska wszystkich członków rady porządkowo-karnej, prokuratora, obwinionego i jego obrońcy jeżeli jest obecny, tudzież główne okoliczności rozprawy.

Protokół podpisuje przewodniczący i trzymający pióro.

§. 43. Kto z naruszenia obowiązków przez adwokata wywodzi pretensye do wynagrodzenia szkody, takowych w drodze postępowania porządkowo-karnego dochodzić nie może.

§. 44. Wszelkie doręczenia, dla obwinionego przeznaczone, powinny być uskutecznione zwyczajnie do rąk własnych lub do rąk ustanowionego pełnomocnika.

Jeżeli pobyt obwinionego jest niewiadomy, i jeżeli tenże nie ustanowił pełnomocnika, doręczenie uskutecznia się na ręce członka izby, przez radę porządkowo-karną ustanowić się mającego, który jest obowiązany bronić interesów nieobecnego w odpowiadającej sprawie porządkowo-karnej ze wszystkiemi prawami obwinionemu służącemi, i na ręce którego w dalszym ciągu postępowania uskuteczniane będą, ze skutkiem prawnym dla obwinionego, wszelkie doręczenia, dopóty, dopóki tenże nie doniesie o pobyciu swoim lub nie wymieni innego pełnomocnika.

Postępowanie edyktalne lub ogłoszenie wyroku w dziennikach publicznych jest niedozwolone.

§. 45. Minister sprawiedliwości w wykonywaniu prawa najwyższego nadzoru nad adwokatami i kandydatami adwokackimi mocen jest wglądać w każdym czasie sam, albo za pośrednictwem organów przez siebie ustanowionych w tok czynności rady porządkowo-karnej, jakoteż przekonywać się o stanie rozpoczętych śledztw porządkowo-karnych i zarządzać usunięcie postrzeżonych wadliwości.

Z końcem każdego roku wydział izby adwokackiej winien jest przedłożyć ministrowi sprawiedliwości wykaz doniesień do rady porządkowo-karnej nadeszłych, tudzież śledztw załatwionych i jeszcze w toku będących.

Ministrowi sprawiedliwości służy prawo rozwiązania rady porządkowo-karnej którejkolwiek izby adwokackiej z jednoczesnem zarządzeniem nowego onejże wyboru.

Rozdział czwarty.

O środkach prawnych przeciwko uchwałom i orzeczeniom rady porządkowo-karnej.

§. 46. Przeciwko orzeczeniom rady porządkowo-karnej ma miejsce środek prawny odwołania się, przeciwko innym uchwałom, środek prawny skargi.

§. 47. Środek prawny odwołania się służy:

1. obwinionemu, jeżeli orzeczoną została grzywna w kwocie przeszło 50 zł. lub jedna z kar w §. 12 lit. *c)* i *d)* wymienionych,
2. prokuratorowi izby adwokackiej,
3. nadprokuratorowi sądu krajowego wyższego, w którego okręgu rada porządkowo-karna ma siedzibę; temu atoli tylko o tyle, o ile idzie o przestępstwo porządkowo-karne, którem obowiązki powołania naruszone zostały.

Prokuratorowi izby, tudzież nadprokuratorowi państwa nie służy odwołanie się w interesie obwinionego.

§. 48. Rekurs założyć należy w terminie nie przedłużalnym dni ośmiu po doręczeniu orzeczenia i motywów, u tej rady porządkowo-karnej, która takowe wydała. W terminie tym można także podać wyłuszczenie powodów i w tym celu odwołującemu się lub jego obrońcy wolno przejrzeć akta.

Po nadejściu tego wyłuszczenia powodów lub po upływie terminu, do jego wniesienia wyznaczonego, przedłożyć należy akta sądowi najwyższemu do rozstrzygnięcia, to zaś ma rozciągać się także na sprawdzenie, czy rekurs był założony w czasie właściwym, co z urzędu winno być przedsięwziętem.

§. 49. Jeżeli sąd najwyższy uzna potrzebę uzupełnienia dochodzeń, poleci to radzie porządkowo-karnej lub upoważnionemu sędziemu.

§. 50. Sąd najwyższy rozstrzyga rekursa w senacie złożonym z 8 członków i przewodniczącego. Do utworzenia tego senatu należy odpowiednio zastósować postanowienia §. 9 a do postępowania, postanowienia §§. 18—23 ustawy z dnia 21 maja 1868 Dz. u. p. Nr. 46. Atoli rekursa założone przez obwinionych przeciwko orzeczeniom skazującym ich jedynie na grzywnę, sąd najwyższy rozstrzyga bez zarządzenia rozprawy ustnej na podstawie aktów, po wysłuchaniu prokuratora jeneralnego.

Jeżeli rekurs był założony tylko przez prokuratora izby, tenże na rozprawie ustnej słuchany będzie przed prokuratorem jeneralnym; jeżeli zaś i nadprokurator państwa rekurs założył, po prokuratorze jeneralnym.

Jeżeli tylko nadprokurator państwa rekurs założył, prokuratorowi izby wolno jest stanąć do rozprawy ustnej przed sądem najwyższym i złożyć swoje oświadczenie.

We wszystkich przypadkach wolno jest prokuratorowi izby przysłać na rozprawę innego adwokata jako swego zastępcę.

Jeżeli obwiniony ani osobiście nie stanie, ani obrońcy nie przyszle, należy odczytać obronę piśmienną jeżeli będzie nadesłana.

§. 51. Jeżeli przeciwko orzeczeniu rady porządkowo-karnej, wymierzającemu karę tylko za ubliżenie honorowi i powadze stanu, albo za takowe i oraz za naruszenie obowiązków powołania, założony został rekurs jedynie w tym celu, aby wyjednać surowsze postąpienie z adwokatem z powodu naruszenia obowiązków powołania; natenczas sąd najwyższy, jeżeli rekurs przyjmuje, winien przy wymiarze kary uwzględnić także karę przez radę porządkowo-karną wymierzoną, o ile takowa nie stanowi przedmiotu rekursu i onę, jeżeli jest tego samego rodzaju, wciągnąć w karę ogólną, zawyrokować się mającą.

§. 52. Rozstrzygnięcie sądu najwyższego będzie przesłane radzie porządkowo-karnej. której obowiązkiem jest zarządzić dalsze zawiadomienie.

§. 53. Środek prawny skargi służy:

1. Obwinionemu,

2. osobom w §. 47, 2 i 3 wzmiankowanym, w granicach tamże oznaczonych,

3. temu, kto przez przestępstwo porządkowo-karne mniema się być pokrzywdzonym w swoich prawach, atoli tylko przeciw uchwale orzekającej że nie ma podstawy do postępowania porządkowo-karnego z obwinionym (§. 29).

§. 54. Skargę podać należy na piśmie w terminie nie przedłużalnym dni ośmiu po doręczeniu uchwały, do tej rady porządkowo-karnej, która ją powzięła. rada zaś przedłoży takową sądowi najwyższemu.

Do rozstrzygnięcia dostateczną jest obecność 4 członków i przewodniczącego senatu, w §. 50 opisanego. Rozstrzygnięcie następuje bez zarządzenia rozprawy ustnej na podstawie aktów.

§. 55. Użycie środka prawnego w czasie właściwym ma skutek odwłoczny o ile w ustawie niniejszej inaczej nie jest postanowionem.

Atoli skarga przeciwko środkom, przez radę porządkowo-karną na zasadzie §. 17 niniejszego statutu uchwalonym, nie tamuje onych wykonania.

Rozdział piąty.

O wykonaniu orzeczeń.

§. 56. Wszelka kara porządkowa przeciwko adwokatowi lub kandydatowi adwokackiemu prawomocnie orzeczona, powinna być wpisana w rejestr, przez wydział izby adwokackiej do tego celu utrzymywać się mający.

Po trzechletniem nienagannem zachowywaniu się adwokat lub kandydat adwokacki ma prawo żądać od rady porządkowo-karnej, aby udzielone mu napomnienia zostały z rejestru wykreślone.

Obowiązkiem wydziału jest mieć staranie, aby orzeczenia i kroki tymczasowe (§. 17) były wykonane.

§. 57. Jeżeli grzywna ma być ściągnięta przymusowo, wydział winien prosić właściwego sądu o ściągnięcie takowej przedkładając orzeczenie prawomocne.

§. 58. Jeżeli orzeczenie porządkowo-karne stanowi zawieszenie w wykonywaniu adwokatury lub wykreślenie z listy adwokatów; natenczas, gdy takowe mocy prawa nabędzie. wydział winien uczynić doniesienie do sądu krajowego wyższego, do najwyższego sądu i do ministerstwa sprawiedliwości i ogłosić orzeczenie w gazecie wiedeńskiej i w urzędowej gazecie krajowej.

Jeżeli na karę porządkową będzie skazany kandydat adwokacki, wpisany w listę obrońców do spraw karnych; natenczas, gdy orzeczenie nabędzie prawomocności, należy zawiadomić o niem sąd krajowy wyższy.

§. 59. Pod względem ponowienia śledztwa należy odpowiednio zastósować postanowienia postępowania sądowo-karnego.

Sprostowanie.

W ustawie z dnia 17 marca 1872 o płacach profesorów przy akademiach technicznych (Dz. u. p. Nr. 27) wiersz 10 od dołu, zamiast: rocznych dodatków pięcioletnich, powinno być: rzeczonych.